

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
TOMA Nadejda
ȚURCAN Anatolie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017 și a sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul central, din 22 mai 2017, în cauza penală privindu-l pe

VORNICESCU Vasile XXXXX, *născut la 24 aprilie 1983, domiciliat în mun. Chișinău, sat. Dobrogea, str. M. Eminescu 31.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *12.09.2016 – 22.05.2017;*

Instanța de apel: *24.06.2017 – 26.10.2017;*

Instanța de recurs: *18.01.2018 – 14.03.2018.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul central, din 22 mai 2017, Vornicescu V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea sau distribuirea drogurilor, etnobotanicelor sau analogii acestora pe un termen de 3 ani, totodată în baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe un termen de probațiune de 1 an.

Prin aceeași sentință, s-a încetat procesul penal în privința lui Vornicescu P. în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal, în legătură cu decesul inculpatului.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Vornicescu V., prin înțelegere și de comun acord cu fratele său, Vornicescu P., în scop de consum personal, a cultivat și păstrat la domiciliul său situat în XXXXX, 48 fire de plante (cânepă) în stare verde de vegetație, depistate și ridicate în urma cercetării la fața locului pe adresa menționată, în cadrul acțiunii de urmărire penală petrecută în cauza penală nr. 2016421705

la data de 23.07.2016, în perioada de timp cuprinsă între orele 10:47 min. și 11:20 min.

Conform raportului de expertiză chimică nr. 34/12/1-R-4417 din 05.08.2016, cele 48 fire de plante (cânepă) în stare verde de vegetație reprezintă plante de cannabis (cânepă), în proporții mari, care conțin tetrahidrocannabinol și care se atribuie la substanțe narcotice, incluse în lista substanțelor narcotice, psihotrope și precursorii acestora supuse controlului, aprobată prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 79 din 23.01.2006 și Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1088 din 05.10.2004.

Vornicescu P., prin înțelegere și de comun acord cu fratele său, Vornicescu V., în scop de consum personal a cultivat și păstrat la domiciliul său situat pe XXXXX, 48 fire de plante (cânepă) în stare verde de vegetație, depistate și ridicate în urma cercetării la fața locului pe adresa menționată, în cadrul acțiunii de urmărire penală petrecută în cauza penală nr. 2016421705, la data de 23.07.2016, în perioada de timp cuprinsă de orele 10:47 min. și 11:20 min.

Conform raportului de expertiză chimică nr. 34/12/1-R-4417 din 05.08.2016, cele 48 fire de plante (cânepă) în stare verde de vegetație reprezintă plante de cannabis (cânepă), în proporții mari, care conține tetrahidrocannabinol și care se atribuie la substanțe narcotice incluse în lista substanțelor narcotice, psihotrope și precursorii acestora supuse controlului, aprobată prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 79 din 23.01.2006 și Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1088 din 05.10.2004.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal, adică *cultivarea și păstrarea ilegală a plantelor care conțin droguri, în proporții mari, fără scop de înstrăinare, de două sau mai multe persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Bucatca V. în interesele inculpatului Vornicescu V., prin care s-a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința lui Vornicescu V.

În motivarea apelului s-a indicat că, prima instanță eronat a pus la baza sentinței de condamnare a lui Vornicescu V. procesul-verbal de ridicare și de examinare la fața locului, întrucât acestuia nu i s-a adus la cunoștință actul nominalizat. De asemenea, apelantul a indicat că, partea acuzării nu a dovedit ce acțiuni concrete a întreprins Vornicescu V. în vederea cultivării plantelor, astfel nefiind probată intenția inculpatului de a comite infracțiunea incriminată prin rechizitoriu. În general, probele administrate nu atestă vinovăția lui Vornicescu V. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017 apelul declarat au fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar, încadrând just acțiunile inculpatului Vornicescu V. în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal și corect stabilindu-i pedeapsa. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza

penală, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor din art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludenții și veridicități, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Cu toate că inculpatul Vornicescu V., vinovăția în comiterea infracțiunii încriminate nu a recunoscut-o și a susținut declarațiile date anterior, adăugând că în casa părinților locuia doar fratele său, iar el locuia la un băiat, totuși vinovăția acestuia a fost demonstrată prin toate probele, administrate și cercetate în cadrul cercetării judecătorești, verificate în subsidiar și în instanța de apel.

Prin urmare, nu s-a luat în considerație versiunea susținută de inculpat pe întreg procesul penal privind nerecunoașterea vinei, aceasta fiind apreciată de instanță ca o tendință a ultimului de a prezenta o stare de fapt nereală și neplauzibilă, care să-i atenueze răspunderea penală, deoarece aceste declarații se combat prin cumulul de probe administrate în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, care au fost verificate în ședința instanței de apel.

De asemenea, instanța de apel a apreciat că sunt nefondate și alegațiile părții apărării privitor la aceea nu poate fi pus la baza sentinței procesul-verbal de ridicare și de examinare la fața locului, pe motiv că inculpatului nu i s-a adus la cunoștință conținutul acestuia. Pe de altă parte, potrivit procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 30.08.2016, atât inculpatului cât și avocatului acestuia Bucatca V., careva cereri și demersuri nu au înaintat.

La fel, nu s-a reținut argumentul apărării precum că nu s-a dovedit concret ce acțiuni a întreprins Vornicescu V. în vederea cultivării plantelor, întrucât reieșind din probele acumulate s-a constatat că acesta fără scop de înstrăinare a cultivat și păstrat ilegal plante de cannabis (câneapă), care conform Hotărârii Guvernului R. Moldova nr.1088 din 05.10.2004 și Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.06, prin care a fost aprobată Lista substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, reprezintă substanță stupefiantă - tetrahidrocannabinol și constituie cantități mari.

Prin urmare, la caz s-a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului, inclusiv intenția acestuia în cultivarea și păstrarea plantelor de câneapă, care conțin droguri, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare, evidențiindu-se cu certitudine elementele obiectului juridic ce atentează la relațiile sociale cu privire la sănătatea publică și conviețuirea socială.

Astfel, instanța de apel a conchis că din probele cercetate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală și apreciate conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, s-a ajuns la concluzia că, cu certitudine, s-a dovedit vinovăția lui Vornicescu V. în comiterea faptelor imputate acestuia prin actul de sesizare a instanței, în acțiunile acestuia fiind prezente semnele comiterii infracțiunii prevăzute de art.217 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, s-a menționat că prima instanță just și întemeiat a stabilit categoria și termenul acesteia, fiind luate în considerație dispozițiile art.61 și art. 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către acesta a altor

infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, ținându-se cont de gravitatea faptei penale și prejudiciul cauzat prin consecințele survenite, fiind aplicată pedeapsa în limite legii și în conformitate cu prevederile Codului penal.

Așadar, pedeapsa aplicată inculpatului este una echitabilă, fiind stabilită cu respectarea strictă a prevederilor legislației în vigoare, iar careva temeii de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu, instanța de apel nu a constatat.

6. Nefiind de acord cu soluțiile pronunțate de instanțele de fond avocatul Popescu I. acționând în numele inculpatului Vornicescu V. a atacat cu recurs ordinar sentința și decizia instanței de apel solicitând casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, reieșind din motivele ce urmează:

- pe tot parcursul procesului penal inculpatul Vornicescu V., vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o și a declarat că locuiește în mun. Chișinău, sat. Dobrogea cu mama sa, pensionară, care este de fapt proprietara casei. În casa părinților locuia fratele său, Vornicescu P., el în vara anului 2016, locuia la un băiat în altă localitate unde era încadrat la munci ocazionale. Nu cunoaște cine a sădit cânepa în preajma casei. Nu a plantat, nu a cultivat și nu a îngrijit plantele depistate din gospodăria mamei sale, deoarece în perioada respectivă se afla la munci de ocazie în altă localitate. Personal substanțe narcotice nu consumă;

- cu privire la declarațiile martorilor Iughin Al. și Siminițchi I., recurentul consideră că acestea urmează a fi apreciate critic, deoarece ele nu corespund circumstanțelor reale și probelor dobândite în cadrul anchetei judiciare. Mai mult ca atât, aceste declarații în nici un mod nu indică direct că Vornicescu V. ar fi fost implicat în comiterea infracțiunii incriminate, totodată acestea urmând a fi respinse de către instanță, în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (3), pct. 4) CPP, dat fiind că nu pot fi citați și ascultați ca martori reprezentanții organului de urmărire penală, iar aceste persoane, fiind membri ai grupului de urmărire penală, nu pot avea calitate de martori în procesul dat;

- în opinia recurentului instanțele urmau să dea o apreciere corespunzătoare faptului că imobilul unde a fost efectuată percheziția nu aparține lui Vornicescu V. și acesta nu era unica persoană care avea acces la imobilul de pe adresa XXXXX;

- toate erorile admise la etapele precedente de judecare a cauzei, cât și contradicțiile neînlăturate, permit de a concluziona că Vornicescu V. nu este vinovat de cele imputate acestuia în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal. Toate aceste circumstanțe înlătură caracterul penal al faptei incriminate lui Vornicescu V., deoarece în acțiunile acestuia lipsește vinovăția, ca element obligatoriu al componenței infracțiunii.

Constatarea eronată și denaturarea faptelor puse la baza hotărîrilor de condamnare în privința inculpatului urmează a fi apreciate ca erori grave de fapt și de drept. Instanța de apel, atât la judecarea cauzei, cât și în textul deciziei recurate s-a limitat exclusiv la redarea argumentelor invocate în sentință, fără a se expune argumentat în privința motivelor indicate de partea apărării în cererea de apel și nu a apreciat corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică corectă a faptelor, fără a evalua în concret motivele invocate de apelant și fără a analiza probele care conduc la aflarea adevărului, în special fără a respecta prevederile art. 419 CPP, conform cărora rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță.

De asemenea, instanța de apel, nu a apreciat fiecare probă separat, nu s-a expus în mod convingător de ce respinge probele prezentate de inculpat, dar s-a expus în mod general. Acest fapt denotă imparțialitatea judecătorului și manifestarea lui în favoarea acuzării în detrimentul apărării, prin ce instanța a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal, prevăzut de art. 24 alin. (2) CPP.

Deci, se consideră că instanța de apel, la examinarea apelului a încălcat prevederile art. 414 și 416 CPP, examinându-le superficial și fără a soluționa toate chestiunile indicate, fără a se expune just asupra tuturor probelor prezentate de apărare, fără a lua în considerație încălcările admise de partea acuzării.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de avocatul Popescu I. menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru considerentele ce urmează.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, urmează a se reține că instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de avocatul Popescu I. se constată că acesta, invocând temeiurile de casare prevăzute de pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pledează pentru casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, din motiv că Curtea de Apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, a admis o eroare gravă de fapt și de drept, iar în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele punctate de recurent în cererea de recurs, Colegiul penal conchide asupra netemeinicii acestora, întrucât la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, prin care Vornicescu V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea sau distribuirea drogurilor, etnobotanicelor sau analogii

acestora pe un termen de 3 ani, iar în baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe un termen de probațiune de 1 an.

În opinia Colegiului penal, soluția instanței de apel expusă supra este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept constatate în speța dată, iar careva temeiuri de a interveni în aceasta nu s-au stabilit.

În continuare, Colegiul menționează că, invocând eroarea de drept prevăzută de pct. 6), apărătorul semnalează despre faptul că instanța de apel nu s-a expus argumentat asupra tuturor motivelor din cererea sa de apel, cu toate acestea dînsul nu relevă expres asupra căror anume motive instanța nominalizată nu s-a pronunțat. În atare situație, Colegiul consideră nefondate aceste alegații reiterând că, invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente, ceea ce în cazul dat nu s-a realizat.

Mai mult, verificînd decizia recurată, Colegiul penal apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Respectiv, Colegiul nu poate susține argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, întrucît motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat în cauza de față. Fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus circumstanțele speței reținute în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută sentința de condamnare în privința lui Vornicescu V. în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal, deoarece fapta lui întrunește toate elementele infracțiunii date.

Prin urmare, opozabil poziției susținute de apărător, Colegiul penal, verificînd suplimentar materialele dosarului, specifică că judecînd apelul instanța a adoptat o soluție corectă, legală și întemeiată. Or, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de partea apărării, ca nefondat.

În general, după cum se învederează din conținutul cererii de recurs, titularul acesteia se focusează preponderent pe critici care țin nemijlocit de chestiunea de apreciere a probelor, afirmînd că unele declarații nu au fost apreciate corespunzător, iar alte probe nu sunt de natură să îl incrimineze pe inculpat în baza art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal, totuși față de aceste critici urmează de consemnat că în cadrul cercetării judecătorești au fost administrate suficiente probe pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate. Din atare

considerente, ține exclusiv de competența instanțelor de fond de a se expune asupra probatoriului din dosar și de a-i da o apreciere corespunzătoare acestuia.

Pe de altă parte, Colegiul penal reamintește că aprecierea probelor, ca operațiune finală a activității de probațiune, permite judecătorului să determine măsura în care probele reflectă adevărul. Prin aprecierea tuturor probelor administrate, în ansamblul lor, judecătorul își formează convingerea cu privire la temeinicia sau netemeinicia acuzației, cu privire la măsura în care prezumția de nevinovăție a fost sau nu înlăturată prin probe certe de vinovăție, dacă se impune sau nu achitarea inculpatului pentru faptele deduse judecării.

La caz, fiind respectate aceste cerințe, instanțele justificate au statuat că, Vornicescu V. se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal, adică de *cultivarea și păstrarea ilegală a plantelor care conțin droguri, în proporții mari, fără scop de înstrăinare, de două sau mai multe persoane.*

De altfel, tot aici se notează că, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere al acelorași probe nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită avocatul Popescu I.

Totuși, pledînd că instanța de apel nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor din dosar, recurentul în particular are în vedere că au fost eronat apreciate declarațiile martorilor Iughin Al. și Siminițchi I., care, în opinia sa nu dovedesc vinovăția lui Vornicescu V. de cele incriminate, mai mult ca atât declarațiile acestora fiind contradictorii.

Faptul că reprezentanții organului de urmărire penală, Iughin Al. și Siminițchi I., au fost audiați ca martori pe acest dosar, nu contravine stipulărilor din art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, după cum pretinde avocatul Popescu I., întrucît norma respectivă prevede expres cazurile cînd aceștia nu pot avea această calitate și excepțiile admisibile: „... *judecătorul, procurorul, reprezentantul organului de urmărire penală, greșierul – cu privire la circumstanțele care le-au devenit cunoscute în legătură cu exercitarea de către ei a atribuțiilor lor procesuale, cu excepția cazurilor de participare la reținere în flagrant delict, de cercetare a probelor dobândite prin intermediul lor, erorilor sau abuzurilor la efectuarea procedurii în cauza respectivă, de reexaminare a cauzei în ordine de revizie sau de restabilire a dosarului pierdut.*”

Având ca bază actele cauzei, Colegiul mai constată că, declarațiile martorilor nominalizați de partea apărării, pe tot parcursul procesului penal au fost aceleași, neexistând careva contradicții între cele susținute de dînșii la etapa urmăririi penale și în instanțele de judecată, prin urmare și aceste critici aduse de avocat sunt vădit nefondate, mai mult că partea nici nu indică în ce anume constă contradictorialitatea declarațiilor făcute de aceștia.

La fel, este lipsită de temei critica apărătorului, precum că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt la judecarea acestei cauze, care ar fi afectat soluția adoptată, or Colegiul penal menționează, că eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit acesteia de legiuitor în art. 6 pct. 11) Cod de procedură penală și anume ca fiind stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu ține de aprecierea greșită a probelor.

Contrar acestor prevederi legale, argumentele expuse în recurs de titularul acestuia se rezumă la faptul că constatarea de fapt a instanțelor nu corespunde cu realitatea, însă aceasta fiind doar poziția părții apărării, dar nicidecum constatarea dată de instanțe în hotărârile judecătorești pronunțate în cauză, adică ceea ce nu denotă prezența în speța dată a erorii grave de fapt în calitate de temei de casare, după cum pretinde avocatul.

În ce privește alegațiile avocatului, precum că sentința a fost adoptată cu derogări de la legislația procesual-penală, Colegiul le consideră neîntemeiate și expune în acest sens că, instanța de apel corect a remarcat în decizia adoptată că: „... respinge, ca fiind nefondate, argumentele apelantului precum că nu poate fi pus la baza sentinței procesul-verbal de ridicare și de examinare la fața locului, pe motiv că inculpatului nu i s-a adus la cunoștință conținutul acestuia. Or, potrivit procesului-verbal de prezentare a materialelor de la urmărirea penală din 30.08.2016, atât inculpatul, cât și avocatul Bucatca V. careva cereri și demersuri nu au avut.”

În subsidiar la cele expuse supra, Colegiul penal mai notează că, reieșind din conținutul procesului-verbal al primei instanțe, anexat la fila dosarului 108, în cadrul cercetării judecătorești, când au fost prezentate de către procuror probele acumulate la etapa urmăririi penale, partea apărării nu a înaintat careva obiecții asupra acestora, sau cereri/demersuri privind excluderea sau inadmisibilitatea a careva probe. Prin urmare, subiecții îndrituiți cu atribuția de a decide asupra admisibilității sau inadmisibilității unor probe sunt: organul de urmărire penală sau instanța de judecată. De aici derivă și constatarea că părțile pot cere inadmisibilitatea unor probe atât la etapa urmăririi penale, cât și în cursul judecării cauzei de către instanțele de fond, însă această chestiune nu mai poate fi disputată la etapa judecării cauzei în instanța de recurs.

Totodată, instanța de recurs nu susține nici poziția părții apărării care pretinde că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, îl absolvă pe acesta de la răspunderea penală pentru faptele săvârșite.

Or, nerecunoașterea vinovăției nu poate echivala cu achitarea persoanei și nu poate fi reținută de instanța de recurs, în condițiile în care, întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (3) lit. b) Cod penal au fost cu certitudine probate prin dovezi pertinente, admisibile, utile și concludente, astfel încât, simpla afirmare a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente și justificarea acțiunilor sale, nu poate influența asupra convingerii instanței bazate pe probe incontestabile.

Afirmația avocatului că instanțele au lăsat fără apreciere faptul că inculpatul nu locuia pe adresa: XXXXX, la momentul când s-au depistat firele de cînepă, nu pot fi reținute ca temeinice. Or, potrivit art. 68 alin. (1) pct. 5) CPP, apărătorul este în drept să prezinte documente sau alte mijloace de probă pentru a fi anexate la dosarul penal și cercetate în ședința de judecată, care ar confirma poziția apărării.

Prin urmare, în opinia Colegiului penal, în speța dată, instanțele de fond rezultând din ansamblul probator administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată, corect au respins alegațiile părții apărării precum că Vornicescu V. urmează a fi achitat, deoarece partea acuzării nu a adus suficiente probe pentru a confirma vinovăția acestuia.

În consecință, reținând că nu are niciun fundament legal cererea de recurs întemeiată pe motivele de mai sus, autorul referindu-se preponderent la chestiunea de apreciere a probelor, Colegiul va declara ca inadmisibilă această cerere, pentru că o consideră vădit nefondată.

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele invocate în cererea de recurs ordinar declarat de avocatul Popescu I. în numele inculpatului Vornicescu V., nu și-au găsit confirmarea.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe Vornicescu Vasile XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 martie 2018.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

ȚURCAN Anatolie